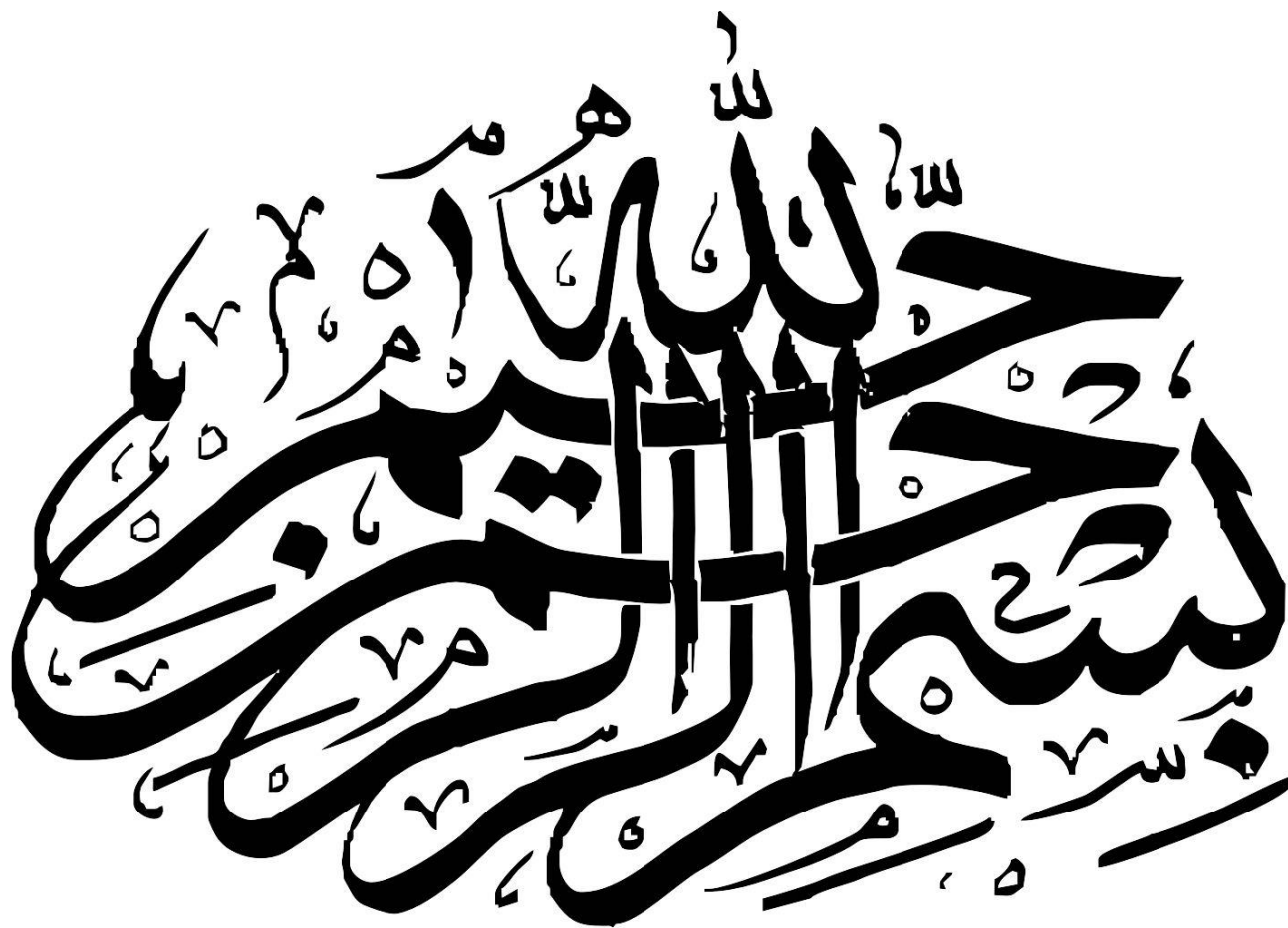

دلخريه لتون

Ketabton.com

لطف الله مشعل

د کتاب پېژندنه:

|||||

د کتاب نوم :: د لمر په لټون

ليکوال :: لطف الله مشعل

د چاپ کال :: ۱۳۸۴ هـ ش کال

د چاپ چاري ::

دانش خپرندويه ټولنه _ پېښور

د چاپ شمېر :: ۱۰۰۰ ټوکه

دلمر په لټون

ستورو دخدای په نوم راوېې بښیئ

شل کاله کېږي رانه لمر وړک شوی

دا دمشعل چيغه ده مشعل د شعر مشعل په لاس کې د کم او زیات شل کلنې اوږدې شپې پردرشل ولاړ دی او د لمر لټون کوي لمر د لوی خدای د ښکلا دکرشمو یوه ځلیدونکې غنچه او ستوري دکایناتو د گگړیوان رڼی تڼی. شاعر غواړي چي د لمر تر زرینې گوبزې لاندې له خپلې مینې او خپل ارمان سره کیني، سلگۍ ووهي او داوښکو په سترې او کمکۍ ژبه د شل کلنې اوږدې شپې د درد کیسه ورته تېره کړي لټون له کړاوه ډک دی خو د درد خواږه یې ډېر دي.

دمیني او مشعوق لټون تر بل هر لټون ښکلی دی، همدې ښکلي او له درده ډک لټون له مشعل نه شاعر جوړ کړی د شاتو مچۍ دلونو له ترخو پانو خواږه شات جوړوي، شاعر له ترخوشېبو خواږه شعرونه، دهغه شاعر د سندرو زور ډېر دی چې دمینې دقمچینې شنې تغمې یې پر زړه ډېرې او ژورې پرتې دي. دخوشال بابا خبره:

د خوشال اواز په ټولو کې څرگند دی

لکه غږ دویرژلي په گڼ ویر کې

زموږ په دې اوږده ویر کې مشعل هم خپل فریاد پورته کړی، چې دهمدې کتاب په توري توري کې یې اوریدای شي کله یې ښه څرگند واورئ کله ناکله کیدای شي دا فریادونه توت وي دا نو مشعل گناه نه ده.

دې اوږدې غمیزې پرموږ دومره رانجه خوړلي چې آوازوه موناست دي راځئ چې دمشعل دشعر تر سمسورې ونې لاندې ښه ډېره دمه وکړو

په مینه په ډېر ادب.

کاروان

1382خوست د تڼیو نریزې کلی

خپلې خبرې

له کله نه مې چې لیک او لوست زده کړی، له هماغه راهیسې مې د شعر لوستلو سره بیسارې مینه وه او دا مینه لا تراوسه هم دوام لري، دهجرت په لومړیو شپو او ورځو کې چې لا د مهاجرو لپاره ښوونځي نه وو، خدای بښلي پلار مې د پښتو او فارسي شعرونو څو کتابونه لرل او ددې لپاره چې لیک او لوست رانه هېر نه شي نوموړي کتابونه یې را باندې بیا بیا لیکل چې له یوې خوا مې ورسره لیک خورا ښه شو خو له بلې خوا مې له شعر او شاعرۍ سره مینه دومره ډېره شوه چې کلونه وروسته مې پخپله د شعر لیکل پیل کړل.

"بلیندې" زما د شعرونو لومړۍ ټولگه ده ددې ټولگې ډېر شعرونه ما دهجرت په شپو ورځو کې لیکلي، ځکه خو به لوستونکي پکې د پردیسۍ درد من احساسات له ورايه درک کړي زه په شعر کې دجلال او جمال دواړو په شتون معتقدیم، له تغز له ډک غزل مې ډېر خوښیږي خو له آزاد شعر سره ځانگړې مینه لرم.

دمجاهد په لیسه کې زمونږ د پښتو ادبیاتو د ښوونکي شهید استاد ملنگیار او دهغوی د کشر ورور استاد اسیر الله اسیر چې زموږ د کیمیا ښوونکی و، هڅونې، روزنې او ښوونې زه د پښتو شعر له الف او بی سره بلد کړم.

دمجاهد لیسې نه له فارغیدو سره سم مې 1991 په اوایلو کې دهېواد له وتلي او نوښتگر شاعر پیر محمد کاروان سره پیژند گلو پیدا شوه، هغوی نه یواځې له ماسره دشعرونو د اصلاح په برخه کې ډېره مرسته کړې بلکه دخپل بډای ادبي کتابتون گڼ شمېر کتابونه یې زما په واک کې راکړي وو، چې ماتري ډېره گټه اخیستې.

زه له دې ټولو ښاغلو نه مننه کوم او که زما په شعرونو کې د ستاینې وړ کوم ټکی وي د همدغو ښاغلو یې بولم.

که زما دگران ملگري او تکړه لیکوال الیاس وحدت هڅونه، زیار او هاند نه وای، دا شعرونه به همداسې زما د یادښتونو په کتابچې کې ناچاپه پاتې وو. ده نه یواځې ددې شعرونو چاپولو ته هڅولی یم بلکه ددې شعرونو په کمپوز، اوډنه او چاپ ته تیارولو کې یې نه سترې کیدونکې هلې ځلې کړي دي چې د زړه له کومې یې مننه کوم.

خپلې خبرې داستاد پسرلي په دې شعر پای ته رسوم.

خدای دې پسرلیه د پښتو غاړه پرې هسکه کړي

دغه ملغلرې مې پاللي د سیبۍ غوندې

په ټوله شاعرانه مینه

لطف الله مشعل

د دورې دویمه نیټه 1383

زاړه مکروریان، کابل

ډالی:

خپل عالم فاضل او اديب پلار خدای بښلي مولوي لعل گل طوطاخيل ته چې د پښتو لومړی شعر مې د همدوی له مبارکې خولې اوریدلی و.

سرور کاینات "ص" ته

دسلام ډالی مې مه شه له تا درېغه
د وقار شمله دې خدای ساتلې نېغه
ته یو نور یې وهمه واړه عالم ته
د بد خوا سترگې دې ووزه بې تېغه
دادنیا خو ستا له رویه منوره
دادنیا خو ستا له رویه بختوره
ستا پیغام وو چې رڼا یې را خوره کړه
کنه هره خوا تیاره وه لر او بره

ستا ژوندون څه دنیکیو سرنامه ده
ستا احوال دنېک بختیو علامه ده
تا د ژوند په معنی پوه هر یو انسان کړ
لارښوونې دې دښه ژوند برنامه ده

د بیکسو او بیوزلو مددگار وې
دخاین او د ظلم دسترگو خار وې
ته ښوونکی د رڼا او د ښکلا وې
تکيه گاه دهر مومن او هر دیندار وې

دگناه پیتی په غاړه، گنهگار یم
شفاعت ته دې محشر کې انتظار یم
تر هر چا پخپل امت یې مهربانه
شکر خدایه، امتیانو کې د شمار یم

24/2/1375

ټل - پښتونخوا

يو شيرين ياد

د پردېس ذهن

هر خيال کې مې،

د بيا ليدلو هيله

خه شيرينه غوندي زغلي

خه حسينه غوندي زغلي؛

ستا يادونه مې هېواده

د رنجور زړه په هر رگ کې

لکه وينه غوندي زغلي

لکه مينه غوندي

اسلاميه کالج- پيښور

18 جولایي 1993

سا، رې، گا، ما

ممتاز اورکزی ته

ورخ ټوله ستار سره

شپه د رباب تار سره

داد طببل دروند اوواز

څه وايي هر وار سره؟

خوږ د سرپنډې اوواز

راگ راگ شي گفتار سره

توره وړۍ سپينه ده

ستا له يکه زار سره

لار دې دمنصور لاره

ژوند دې دی له دار سره

ویر دې دی دخلکو ویر

خونښ وې تل له یار سره

زړه دې سمندر غوندې

مل وي هر کنار سره

خومره هم منزله یې

ته خیام په لار سره

ښکلې ملغلرې دې

نه تلم اشعار سره

ښکلي ملغلرې دې

نه تلم اشعار سره

زړه دې خرڅ په مينه ده

نه در هم دينار سره

تن دې شارچې کې وي

روح پاره چنار سره

ياد دې د مشعل دی مل

يې که هر ديار سره

مارچ (2000)- توره وړی، اورکزي، پښتونخوا

لنډ څپيز غزل

په ماد غم نښې دي

ستا د کرم نښې دي

ساندې او اوښکې ژړا

زما دچم نښې دي

دا رنگينۍ د فطرت

مې، د صنم نښې دي

د ديدن لنډې شپې

د جام جم نښې دي

مشعله وينه کره تپل

بيا د تورتم نښې دي

تل-پښتونخوا

7/12/1995

خدای بنبلی امان الله شاهر ته

ستا ديونليک

آ، ناتمامه کيسه

لکه بسمل مرغه

نيم ژواندي پاتې

ستا دارمان ارمان ژوندون

داميدونو غوتې

لکه دتت اسمان سپيدو کې

لالهاندې پاتې

ستا دناول

آ، ناليدلې خيرې

ستا دنظمونو

آ، خيالي انځور گر

اوس هم له مور سره

خبرې کوي

اوس هم دتا قاغه رنگينې "سپيدې"

زمور گوگل کې لاندې باندې پاتې

خو شاعر زره دې

له مور گونبي کړلې

او د بهر ه لاروي ته، ساهو

ستا له غمجن بيلتونه

ساندې پاتې

ټل پښتونخوا 27/جولايي/1998

زور واكي

داستبداد او زورواكي

په شپو كې

دجنگ او وير بلاوې

زما دخلكو پرمړۍ

لكه خپسې خنېې؛

دويجاړۍ او وړانكارۍ

دا ترهه گرې نښې

چې د پرديو په لمسون

لكه رقااص نخپړي،

د پيغلې سولې

پر تېر لکه غومبسي خنېې؛

دخلكو ژوند

دخلكو اند

دخلكو وياړ ته

منتظرې سترگې،

ولسواكي ته په تياره درشل كې،

تلونكي ياران،

يو دوه كوترو غوندي

د خو ښكاري بازانو

لومو کې، بېوسې څښې

کارته پروان - کابل

1382 د تلې لسمه

دزره كعبه

زما د زره د مقدسې كعبې
دتلوسو په دې ودان حرم كې
ددې ښايسته دنيا ښايسته ښاپيرو
دعقيدت نه طوافونه كول؛

او دودا او محبت په نوم يې
دابراهيم دندرانې په مثل
دخپل زړگي د قدرمنو تكړو
په ډېر خلوص سره نذرونه كول

خو ددې تېرو ورځو شپو راهيسې
زما دزره دغه سپېڅلې كعبه
دازارونو او توهين موخه ده،
دابرهه په څېر ظالم وگړي
ترې راچاپير دي چې يې ونړوي؛

دمحبت او صداقت خيالونه
او دودا هغه محكم برجونه
چې انسانانو ته دميني ځای دی

په خپلو شومو او ناولو هڅو

لکه دتل لپاره وشروي

زه انتظار يم ابابيل مرغوته

چې له منښو کو په ويشتونکو گاتو

دابراهه لښکرې تار په تار کړي؛

او زما د زړه ددې سپېڅلې کعبې

دورانوونکو دا مغروره لښکر

ددې کعبې له وړاندو اېسار کړي

25 ډسمبر 1992

کاهي کنډو- ټل - پښتونخوا

د کرکې کر

مونږ ته دښمن

دکرکې کر کړی دی؛

زمونږ په لارو او ورشو کې

دمرگ لومې خښې،

هیڅ نه پوهیږو

چې له کومې دي تر کومې خښې؛

زمونږ غاټول غاټول تنکي کوچنيان

چې قدم واخلي

دمرگ لومو ورته خوله پرانیستې،

دې جل وهلي، غم خپلي او نالوستي چم کې

د ژوند درانه پیتي ته

دوی لا اوږې ورکړې نه وي

چې ناخوانه دښمن

ياترې نه لاس او يا پښه اخیستې؛

دغره لمن کې خوار شپونکی

له سرو دارونکو شرمخانو او لیوانو نه

نور نه ډارېږي،

اوس هغه څاري په ورشو کې

نالیدلی، ناچاودلي توکي،

هغه چې تېره ورځ يې
دده تر ټولو نازولی او پاللی پسه
له پښو وغورځاوه

اوس مینان دگودر غاړې ته
په زغرده نه ځي،
او اوس دچينې په غاړه نه وي جوړ د جونو بنډار
ټول تر هیدلي دي له تلو راتلو نه،
پرون دکلي هاغه چټه پېغله
چې په مالت کې يې دحسن اوازې خپرې وې
په يوه ماين وخته،
او دماين تېرو او زهرجنو چرو
په بیرحمۍ او ناترسۍ
دهغې مخ نه د ښکلا او حسن
هغه لطيفې او وربښمينې کړنې وتورلې!!!

1373، گردیز

ملي سرود

دمحرومیت او ناهیلیو

دې کرکجن پړاو کې

مونږ له هر څه محروم یو،

ما مې د خپلې ازادۍ او سوکالیۍ په ورځ هم

دخپلو گڼو مشرانو او ښاغلو سره

دیوې لویې پرتمینې غونډې

په اوږد بهیر کې

خپل ملي سرود وانه وړېدلو،

مونږ به تر څو داسې محرومه اوسو

او لاترڅو به

داسې ورك او نامعلومه اوسو

د زمري اته ویشتمه- 1382

غازي شتیدیم، کابل

میخونه

په ځیگر وهي میخونه

په ټپر وهي میخونه

دا په دې چې ته پښتون یې

ستا په سر وهي میخونه

په بندیانو، اسیرانو

کله نروهي میخونه

څه د ظلم انتها ده

په بشر وهي میخونه

چا عیسی په صلیب کړی

پرې ژر، ژر وهي میخونه

د پردی کپس مرغی دی

په وزر وهي میخونه

ستا د پاکو وینو رنگ به

په مجمر وهي میخونه

تش حسین، حسین (رض) نعرې کړي

خو شمر وهي میخونه

مشعل دوی ته بد شگون کې

په خپل ور وهي میخونه

د 1373 اوړی، شاه شهید-کابل

سڪوت

په دې ښار کې چې زه گرځم

عجيبه غونډې دستور دى

ښار له ښکلو خلکو ډک دى

خو له مينې نه خالي دى؛

ټول وگړي دي تړلي

دسکو په زولنو کې،

کله زه ورمخامخ شم

کله دوى رامخامخ شي

ښه په مينه راته گوري

او په مينه ورته گورم،

خو مهرونه لگيدلى

دسکوت په هره خوله دي؛

نه دوى ماته څه را وايي

او نه دوى ته څه وروايم

په ځيرکو تورو سترگو

او تړلې گونگه ژبه

يو د بل تر څنگه تېر شو

-1992/5 مال روډ-کراچى

شکنجې

ټول نهریو خو یو تش شان شکور ته ناست یو

ددې دور د ظالمو زور ته ناست یو

پنجري نه باهر سپینې واورې اوري

مونږه سوزو چې دزړونو اور ته ناست یو

چاوې، نوی بادشاه تک سپین لکه لمر دی

مونږ څه سپین لیدلي نه دي تور ته ناست یو

پورې دښتې کې څه مست شازلمیان خښ دي

همسفر مو وو، دهغو شور ته ناست یو

دالسیزه، دا ظلمونه به تل یادوي

نور څه نه د انسانیت پیغور ته ناست یو

دمشعل دهبواد هر رنگ او نژاده!

دا کور، کور کړی چې ټول دغه کور ته ناست یو

د سرطان لسمه 1381

شبرغان – جوزجان

پر دېس شهيد

زما خوږې محبوبې

زه خبر شوی يم چې کډې موخې

دخپل وطن په لوري

مخکې له دې چې له سرحده واورې

او له دې کپمپه ته د تل لپاره

لاړه شې گران وطن ته

دا ځوانيمرگ شهيد دې

يواځې چاته پرېږدې

په دې سپېره دښته کې

چې په کلونو به بيا

زما مزار ته څوک راونه گوري

او دخلوص او محبت په ياد به

زما دقبر په زړه لکړه

دعقيدت دسمال څوک ونه تړي

يه زما گرانې پښتنې محبوبې

ته چې زما په نوم تور سر سپينوې

زه دلحد د غټو تيگو لاندې

ستا دوصال په تمه شپې تېروم

هر مازيگر چې ته تر قبره راځې

او زما د قبر په زړه لکړه
دخپلې مينې دسمال وڅړوي
زما په مړه وجود کې
دمحبت ساگانې وچليږي
ځان کړم راپورته چې دې ووينمه
خو دا لحد دا غټې غټې تيگې
مې دتندي سره ټکړې وڅوري
او په مايوس انداز کې
بېرته دقبر تل ته وغورزيرم؛
زما خوږې مېرمنې
مخکې له دې چې ته د تل لپاره
ماپه دې دښته کې يواځې پريږدې
يو واري ځان تر ما راورسوه
زما د قبر د لکړې لاندې
زما په سر باندې دانېغه شناخته
دمحبت په کانو وډبوه
بيا که ته لاره شې ورځه مېرمنې
زما غوړو کې به د شناختې دربا
دتل لپاره ازانگې خپروي
2/6/1373
کاهي کنډو- پښتونخوا

پردېسي

زه د شپې په زړه کې اوسم

د رڼا، ښکلا نه لرې

چې سبا ته ورنږدې شم

نو بیا شپې شي راته سترې

تیندکونه خورم هرگام کې

هره خوا غورځم او پرځم

په یوه خوا چې لږ لار شم

بیا راستون شم، بیا راگرځم

تور تمونه را خواره دي

رانه ورك لار او گدر دی

دمنزل تم ځای مې نشته

په ماتنگ سمه او غر دی

دغمو له لاسه تنگ يم

له ژوندونه يم بېزاره

تورو شپو يمه تنگ کړی

چېرته لارې سهاره

پردېسي کې مې ژوندون دی

له خواړه هېواده لرې

شین لوگی رانه جگېرې

وسوم زه په اور دسرې

نه د ژوند په خوږو پوی شوم

نه شوم پوی په راز دمینې

بس هر لور ته مې وحشت دی

او بهیرې هر لور وینې

خدایه! کله به سبا شي

چې پیدا شي مشعلونه

رڼا هره خوا خوره شي

او ژوندون مو شي خوندونه

1369 دغوايي دمیاشتي 21 مه نېټه،

هشنغری، پینبور

خیال

زه پوه نه ومه چې چيرته

له خپل كوره ومه تللی؛

د يو ښكلي بڼ په مينځ كې

د ويالې په غاړه ناست وم

د بلبلو شور ماشور وو

فضا ټوله وه رنگينه؛

د ويالې په شنو اوبو كې

زما سترگې ځير بدلې

او دشنو اوبو څپو كې

دخيال كرنښې ښكار بدلې؛

څپې ورو، ورو شوې بدلې

او ترې جوړه هنداره شوه

ماددې هندارې مينځ كې

دخپل يار څېره ليدله

چې دميني څو خبرې

كړي له ماسره خاموشه

زه د ډېرې خوشالۍ نه

په خپل ځان نه پوهيدمه

دوصال نشه كې ډوب وم

او اوبو، ته ځير پيدمه
جانان ما سره مشغول و
په خوږو خوږو خبرو
زه هم ځير وم خپل جانان ته
چې يې واورمه خبرې
زه لامور په ديدن نه وم
لامې هېڅ ليدلي نه وو
چې چا کاني راگذار کړو
د اوبو رينې نسينې ته
داوبو نسينه شوه ماته
هنداره شوه درې ورې
او د شنو اوبو څپو کې
مې ديار تصوير پناه شو

گردېز 28 ❖ وری ❖ 1372

جفا

زه منم چې ستا په زړه کې

دبل چا مينه اوسيرې

او زما مظلومه مينه

ستا په زړه کې نه ځايرې؛

خير چې لارلې له مانه

دبل چا د زړگي گل شوې

زه به خپل زړگي په وينو صبرومه

او دتادبې وفا مينې په ياد به

دحسرت او او اندېښنو ډېوې بلومه؛

ستا زړگي دې وي خوشاله

خير دى زه که په ژړا يم

ستا ژوندون د مبارک شي

خير که زه په واويلایم؛

دا ځواني به مې شي تېره

په آهونو، حسرتونو

دژوندون ډېوه به مې شي

دجفا په توپانونو؛

خو دا وخت به آخر تېر شي

ستا ځواني به هم زړه شي

ستا دادنگه نړۍ ونه به

کېره وېره وېره شي

ستا د زلفو دا ټالونه به

دسپين سپنسي په څېر شي

او دناز او اداگانو

دا فاني بازار به تېر شي؛

په بيوسه قدمونو

او ضعيفه اندامونو

به زما تر مزار راشې،

په مزار به مې وي ټولې ډېوې بلې

او د بلو ډېوو تته شان رڼا کې به

زما دمزار شناختې ته لږ ځير شې

په شناختۍ به ستا ښايسته تصوير انځور وي

او د بلو ډېوو هره پلوشه کې به

داتصوير ښکاريږي،

نو په هاغه وخت به پوی شې

چې زما مينه رښتياوه!!!

مجاهد لیسہ، پینبور

د مرغومی لسمہ 1370

بندیز

گرانه! دمينې نوم په خوله وانه خلې

دلته د ښار په څلور لارو کې،

دمينې دښمن

چاره په لاس ولاړ دي؛

مينه په زړه کې وژني،

او دمين په رپيدونکو شونډو،

دمينې نوم لکه ماشوم قتلوي.

-25/8/1373 شاه شهيد- کابل

گیله

ماتاته مینه در کره

زړه مې در کرو

خان مې در کرو،

د زړه جهان مې در کرو؛

خو تا، خوږه جانانه

زما دمینه په بدل کې

ماته کرکه راکړه؛

زما د زړه د شیش محل

شیشې دې ماتې کړې

دویر په کانو؛

زما د روح دهبواد

هغه ښایسته پلازمېنه

چې د قاف له غرو به

ښاپیری ورته په سیل راتلې؛

دې د کینې په توغندو

لکه کابل وویشه؛

او زما د زړه د ښار

په هره څلور لار کې دې

دمینې قتلگاه جوړه کړه
مینه دمره کړه؛ ارمانونه دستی کړل
دکینې په لمبو
زه دې د ژوند هره سیالی کې
له سیالی پاتې کړم؛
پنگ دې کړم- وران دې کړمه
افغانستان دې کړمه

غم ته

ای زما د زړه غمونو!
ای دردونو ای آهونو!
تاسو ټول مې مېلمانه یئ
د زرګي وړه حجره کې
دا حجره هم د پښتون ده
چې مېلمه پالي په مینه،
زه به هم درنه قربان کړم
د وړوګي زرګي وینه
خو؛

ای زما د زړه غمونو
ای دردونو ای آهونو!
یو منت درته کومه

دا يو سوال درته کومه،
نور مې ټول وجود کړئ خاورې
اندامونه مې ستي کړئ،
هدې، هدې غوښې مې کړئ وچې
وير ژړلې مې مستي کړئ؛
دا يو زړه مې ژوندی پرېږدئ
چې يادونه پکې اوسي،
ارمانونه پکې اوسي؛

دا يادونه ديو چا دي
چې له ځانه راتنه گران دی
له جهاننه راتنه گران دی

21 اپریل 1994 ډېر ځانگير آباد- پيښور

التجا

ميرويس نيکه عليه الرحمه ته
راغلم، چې دمه شمه، ډپر سترې يم
شل کلونه کيږي توپان وړې يم
راشه په ژوندو کې مې حساب کړه بيا،
زه له هر چا پاتې يم مې مې

ستا هغه با توره قام مات مات دی ټول
وينې دی، تپ تپ دی او کسات دی ټول
هر چا تر خپل وسه خورولی دی
پاتې دی، بيوسه دی، ميراث دی ټول

نه يې څوک رهبر شته چې پيشوا يې شي
مشر شي، ټپونو ته دوا يې شي
لاس خلکو ته ورکړي او دخلکو شي
دوست يې شي، نيکه يې شي، بابا يې شي

ستا دور کې يو وو، ټول بناغلي وو
اوس دځانځانې بنامار خورلي يو
څو بې کور او اواره غلو، ډاکوانو نن
ټول پسې اخستي يو، شرلي يو

راشه پرگنې مې رابيدارې كړه

راشه دابې لارې مو په لارې كړه

راشه او، آتلی غرور راوله

راشه ولولې مو بيا سرشارې كړه

1381 د زمري اتمه،

دميرويس نيكه (رح) مبارك زيارت، كندهار

هدیره

ددې کېمپ په بره خوا کې

یوه ښکلې هدیره ده

دخړچکې غونډۍ سر کې

دمهاجرو مقبره ده

بهرغونه پرې رپیري

خڼې شنه دي خڼې سپین دي

دسمالونه پرې تړلي

ښه ښایسته او ښه رنگین دي

یو سکوت دی هدیره کې

نه خبرې نه چغار شته

هره خوا چپه چپتیا ده

نه مجلس شته، نه گفتار شته

کله کله هدېرې ته

دوگړو ډلې راشي

په قبرونو ودریږی

او الله ته په دعا شي

او بیا بېرته ټول ستانه شي

دخپل ځای او کور په لوري

بیا په میاشتو او کلونو

هدپرې لور ته نه گوري

خو ددې قبرونو مینځ کې

دا یو قبر له ورا ښکاري

د شهید شناخته پرې خښه

له جنډو یې ښکلا ښکاري

زه چې دې قبر ه گورم

امیدونه پکې خښ دي

څه د ورارو وراور هیلو

ارمانونه پکې خښ دي

هره ورځ چې مازیگر شي

او شفق سرخي ښکاره کړي

ددې قبر خواکې ویر وی

او اسمان یې ننداره کړي

ديو تور ټيکري مېرمنه
ددې قبر خواته راشي
کيني شناختې سره جوخته
او بيا ورو ورو په ژړا شي

څه د راز او نیاز خبرې
کړي له ځان سره خاموشه
وي ژړا ور سره غبرکه
لکه څوک چې وي مدهوشه

بيا يو ښکلی دسماال واخلي
له جنډې يې کړي چاپيره
او دکور په لور رهي شي
له ژوندونه وي ور تېره

بس همدغه يې ژوندون دی
په غمونو کې اوسيري
به پوهيرم څه ورپېښ دي
خو ځواني يې خاورې کيږي

زه چې دغه پېښې گورم

نو مې زړه قلم، قلم شي
ددې خوارو ورارو کونډو
په حالاتو مې ژوند غم شي

داد کوم ظالم له لاسه
په ولس مو دا ماتم دی
مشعلونه پکې مړه دی
او هر لوري ته تور تم دي

د زمري اتمه 1371

دکاهي کیمپ-هنگو، پښتو نخوا

غزليات

زما د زره په کور کې، کور جوړوي
ياد دې محل څومره په زور جوړوي

په چپو شونډو دې اظهار دميني
څه هنگامي جوړوي، شور جوړوي

زمونږه شونډې، شونډې څه پيژني
دا خلك هسې پسې تور جوړوي

پېرزوي نه شي په مونږ فصل دگل
د چم رقيب مو ځکه لور جوړوي

زما له ميني او دتا له ښکلا
فطرت لگيا دي يو انځور جوړوي

پښتونخوا، 2/10/1998 ټل، پښتونخوا

غزل

چې په غاړه کې د پروت دی د دلبر لاس

شېخه خُکه گنې ته په دنيا بر، لاس

ابراهيم مې وېجاړ کړی دخیال بت دی

هېڅ تاثیر ورباندې نه کا د آذر لاس

زه یو تن یم، بیلوی مې هېڅوک نه شي

که هر څو رانه څوک بېل کړي د خيبر لاس

خواره مېنه مې د دور کربلا شه

له هر خوا ورته را اوږد دی د شمر لاس

زه مشعل یمه د مینې سیلاب وړی

کاش چې خنې مې شي د وصل په گودر لاس

22/ جولای 1994 ټل، پښتونخوا

غزل

دجانان رنگینه خیاله چې را خور شي مستانه شم

په هوسياره هوسياری شم بېهوشه دپوانه شم

دا څه چل را باندې وکړې، بې شرابو مې نشه کړې

هم شراب شم، هم ساقی شم، هم ساغر هم پیمانہ شم

تصور کي دجانان نه مينه ناک لاسونه تاو کرم
چي په هوش شم هېڅ څه نه وي، خپل وجود ته زولانه شم

په ژوندونې چي زما پوښتنه نه کوي دلبره
بيا يې څه کرم چي د ژوند زړه کيسه او افسانه شم

غزل چېرته، مشعل چېرته، دا دميني څه افسون دي
ستا يادونو کي چي ډوب شم هم غزل هم ترانه شم

د 1367 کال د ليندۍ لسمه

مجاهد ليسي ليليه ❖ پيښور

غزل

بيادې له جنگه سترگې وارولې
که دې له ننگه سترگې وارولې

څومره بې خوده شوې څماره ياره
چي دې له بنگه سترگې وارولې

دسر او تال نغمو نشه، نشه کړې

که دې له ترنگه سترگې واپولې

دمحل هره خواد ستوري ستوري

چې مې له ځنگه سترگې واپولې

کوم خوشال خان دې بيا په سترگو کې شو

چې دې اورنگه، سترگې واپولې

په ودان کلي کې به تل وې مېلمه

اوس دې له ږنگه سترگې واپولې

دمشعل زړه دې څه بې درنگه يورو

چې دې بېدرنگه سترگې واپولي

داکتوبر 15 مه 1995

تل، پښتونخوا

غزل

راشه! چې جنون پسې اخیستی یم

هجر او افسون پسې اخیستی یم

ژوند که ټول همداسې وي، ترې مرگ ښه دی

بې له تا، ژوندون پسې اخیستی یم

نکر مه گيله چې مغل مات کړ

جهل د پښتون پسې اخیستی یم

لولم یې په مینه خو، زړگی مې خوري

داسې یو مضمون پسې اخیستی یم

راشه چې یو دوه ورځې ښې تیرې کړو

نور نو ځیگر خون پسې اخیستی یم

زاړه مکروریان ❖ کابل

2003/ جولای لسمه

غزل

"نغمې دي د بلبلو لور په لور د پسرلي"

زرغون تَغر بیدیا کي شکاری خپور د پسرلي

گل شونډې، چنارونه، غزلیزه خواني ستا
که جوړ دی په تابلو کي چا انځور د پسرلي

دنی- مسته کوڅه ده، که دما تي شپیلی- غږ**

گلبن دغزلونو دی سمسور د پسرلي

آبشار وي او چغار وي دچر چنو هره خوا

پوره په ترنم وي همدا شور د پسرلي

ریدی يې گریوه چاک کړ او نیمزالي ونې شنې

مشعله! غورولی يې دی زور دپسرلي

-12 جولای- 1994 د پښتو ادبي چمن دفتر- تل

**دنی کوڅه اوماته شپیلی- دمحترم محمد صدیق پسرلي دغزلونو ټولگې دي

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**